

KOMMUNISTA KÖNYVTÁR

Világ proletárijai egyesüljete!

**MI A TANÁCS-
KÖZTÁRSASÁG ?**

**MÁSODIK
MAGYAR-
ORSZÁGI
KIADÁS**

ÁRA 10 FILLÉR

BUDAPEST, 1919 A KOMMUNISTÁK MAGYARORSZÁGI PÁRTJA

Ha az ostobaság árvíz volna s az árvizet tápláló záporosó a rágalom s ha nem volna olyan erős szikla a munkásoknak és földtelen parasztoknak az az állama, melyet Oroszországi Szocialista Szövetséges Tanács Köztársaságnak neveznek, már rég elpusztította volna az a rágalom táplálta ostobaság áradat, melyet ellene zúdítottak. Mert nemcsak az egész világ elnyomói, a munkások kizsákmányolói, a föld elbitorlói, valamennyi ország vagyionosai néznejí minden oldalról farkas éhséggel, sakálétvággyal a Tanácsok Köztársaságára, de bambán áll vele szemben igen sok-sok munkás is. Ezt az ostobaságot táplálja temérdek rágalmazó újság, könyv, írás, melyeknek egy részét olyanok is írják, olyanok is terjesztik, akik farkasbőrbe bujt bárányok módjára szocialista köntöst öltenek magukra, hogy megakasszák a vérig kínzott munkások forradalmát.

Kerülnek ki még maguknak a munkásoknak soraiból is olyanok, akik azt mondogatják, — ki magában, ki hangosabban:

— Nekem nem kell az ilyen forradalom, nekem nem kell az ilyen szabadság, mint Oroszországban van. Mik azok a munkástanácsok, a szovjetek? Hogy lehessen azt elképzelni, hogy Oroszországban nincs képviselőház. Évtizedeken át küzdöttek az oroszországi munkások az alkotmányozó gyűlésért. Ahol nincs általános választójog, ma is küzdenek érte s itt Oroszországban, amikor már elérték, amiért küzdöttek, szétrombolták a bolsevikiek. Köztársaság volt, amelyben mindenki joghoz jutott, részese vol egy alkotmánynak s ők helyébe mégis a munkástanácsok köztársaságát követelték s ezt meg is csinálták. S jött is erre rendetlenség. Olyan, amilyent nem láttak még egyetlen országban sem. Még sajtószabadság sincs, tetve a börtönök, itt is, ott is lázadások, egy front az egész ország.

Így beszélnek sokan, akik látóhatárának legmesszebb távola — a saját orruk. Még jó, ha jó hosszú jutott nekik belőle.

A közmondás azt tartja: az ostobaság ellen az istenek is hiába küzdenek. Mi bolsevikiek, kommunisták mégis megpróbáljuk ezt, sikerül is nekünk, nem fogunk hiába küzdeni, mert mi — el-lentétben a papi butítás faragta isteni — bálványokkal — vagyunk, léteünk, létezni fogunk és győzni fogunk. Amint Oroszországban győztünk, úgy fogunk győzni az egész világon.

Nemrégiben készült az Oroszországi Szocialista Szövetséges Tanácsköztársaság alkotmánya, nem kell egyéb, mint ezt szembe-szögezni minden ostobasággal.

A rágalmazó rosszindulat ellen nem használ, a vagyionos osztályt nem fogjuk meggyőzni helyességéről, mert hisz ennek az alkotmánynak minden szava egy-egy darab föld, mely bekoporsó-zott hatalmukra esik, a jó mélyre megásott sírjukra. De a munkás-ember, a gyárnak, az urasági földeknek kizsákmányolt dolgozója³ megfogja érteni, mert rá nézve nem temetőföld ez az alkotmány, hanem szikla, melyre felállva kiszabadul a nyomorúság, kinek, szenvedések, feneketlen lengéiből.

Lássuk hát milyen alkotmányt csináltak a bolsevik-kommunisták, mik a munkástanácsok, mi az a Szocialista Szövetséges Tanács Köztársaság?

A munkástanács — a felszabadító.

Ingyen nem adja ki kezéből önként a vagyonos osztály a tőkét, a gépeket, munkaszerszámokat, a földet. Amíg azonban ez a kezében, a magántulajdonában van, addig a munkást, még ha száz percenttel is felemelik bérét, mégis csak kizsákmányolja a munkáltatója. Hogy kizsákmányolhassak a munkásokat, elnyomás alatt tartják őket a tőkésék. Az az eszköz, a mellyel elnyomják a vagyonosok a vagyontalanokat, erőszakkal megakadályozzák a munkást abban, hogy megszüntesse a kizsákmányolást, az erőszaknak szervezete: *az állam*. Elnyomni erőszakkal a munkásosztályt, hogy kizsákmányolni lehessen: ez az értelme az államnak. Amit alkotmánynak szokás nevezni általában, az a paragrafusokba szedett, törvény formájába öltöztetett erőszak.

A munkásosztály tudta azt, hogy az ő kizsákmányolásának oka nem más, minthogy a termelés eszközei, melyekkel az élet-szükségleti cikkeket előállítják, egyesek magántulajdonában vannak.

Azt is tudja már jó ideje, hogy ezen csak úgy lehet segíteni, hogyha a tőkét kiveszi ezeknek a keveseknek tulajdonából s az összes dolgozók társadalmának birtokába helyezi. A jó szándék nem is hiányzott. Ámde a jószándék gyöngye sóhajtozás az erőszakkal szemben.

A pokolhoz vezető út jó szándékkal van kikövezeve, a sóhajtozás pedig még egy rezgőnyárfa levelét sem mozditja meg, nemhogy olyan páncélos várat tudna megdönteni, mint a vagyonosok, a burzsoázia állama.

Azt is tudjuk már jó régen, hogy a tőkének egyesek birtokából való kiragadásához s az összesség birtokába való helyezéséhez egy olyan állapoton keresztül vezet az út, mely állapotban a hatalom minden eszköze azok kezében s *kizárólag* azok kezében van, akiknek nem érdekük a kizsákmányolás fenntartása, de minden érdekük annak megszüntetését követeli. Ezt az állapotot nevezik *a proletárok diktatúrájának*.

Nincs olyan szélesen általános, nincs olyan egyenlő választójogon felépülő alkotmány, nincs olyan demokratikus köztársaság, mely ezt az átmenetet biztosítaná. Míg a vagyonos osztálynak joga van, addig hatalma is van. Míg hatalma van, addig uralkodik és elnyom. Ha már minden kötél szakad, akkor elő a hadsereggel, a csendőrséggel, rendőrséggel, mely vérbe fojtja azt, amit törvénnyel, parancscsal elintézni nem lehet. — A törvény ereje végső eredményben az az erőszak, mely végrehajtását biztosítja. Mindegy tekintetben, hogy az állam élén koronás császár vagy király, vagy cilinderes köztársasági elnök áll.

Ami az átmenetet a szocializmushoz biztosítja: az a proletárok korlátlan hatalma, diktatúrája.

Jó, ezt tudjuk, mondja rá valamelyik bölcs, aki kanállal ette a tudományt, melyet a kis képes burzsuájságok, meg az áruló szocialistalapok tömtek beléje. De hát mi köze van a bolsevik-kommunisták tanulmányának: a munkástanácsoknak, szovjeteknek a proletárok korlátlan uralmához, diktatúrájához.

Ennek a bölcsnek, akár munkás legyen az illető, akár valamilyen „házi barátja“ a munkásságnak, a szovjet alkotmánnyal feleljük:

A szovjet, a munkások és parasztek tanácsa, a proletár-diktatúra formája, szervezete, a munkások és parasztek hatalmi eszköze.

Nem a *népé*, mely elnevezés alatt értik a tőkéseket is, a minden rendű és rangú burzsoákat, hanem a munkásoké, a földteled paraszteké, kik a szovjetekben egyesített hatalmukat arra használják fel, hogy — amint az új alkotmány mondja — „teljesen elnyomják a burzsoáziát, megsemmisítsék embernek ember által való kizsákmányolását, bevezessék a szocializmust, melynek idején sem osztálykülömbőségek, sem államjatalom nincs“.

A burzsoáziának szüksége volt arra, hogy a maga osztályuralmát ilyen kifejezések alá rejtse: „demokrácia“, „néphatalom“, „általános nemzeti“. Így tudja megcsalni, elbódítani az elnyomott munkásosztályt s a maga rablóállamát, rablóhatalmát olyan színben tünteti föl, mint „általános, nép, nemzeti érdekek“ képviselőjét, védelmezőjét.

A munkásosztálynak nincs szüksége erre. Épen azért, mert neki a hatalom, nem a kizsákmányolás örökkévalóvá tételének, az osztálykülömbőségek fenntartásának eszköze. Neki csak arra kell a hatalom, hogy megteremtse azt az állapotot, amidőn nem lesznek gazdag herék és éhezve dolgozók, elnyomók és elnyomottak; amikor csak az eszik, aki dolgozik.

Ennek a célnak eszközei: a munkástanácsok, a szovjetek, ennek a hatalomnak a munkásosztályt fölszabadító hatalomnak foglalatja: a tanácsok, a szovjetek köztársasága.

Kinek van joga a tanácsköztársaságban?

Mondottuk már, hogy amíg a burzsoáziának joga van, addig nem lehet tőle elvenni a tőkét, mely a hatalmat, a kizsákmányolás lehetőségét biztosítja számára. Ki kell zárni tehát a hatalomból, hogy megszüntethető legyen a dolgozók kizsákmányolása.

A tanácsköztársaságban ezért csupán azoknak van részük a hatalomban, csak azok választhatók a követek tanácsába, akiknek nem érdeke a kizsákmányolás fenntartása, de minden okuk megvan arra, hogy ezt eltöröljék a föld színéről.

Így intézkedik erről a tanácsköztársaság alkotmánya:

A tanácsba választás és választhatóság joga vallásra, nemzetiségre, illetőségre stb. való tekintet nélkül megilleti, az Oroszországi Szocialista Szövetséges Tanácsköztársaság következő polgárait, akik a választás napjáig a 18-ik életévüket meghaladták:

a) Mindazokat, akik megélhetésük eszközeit termelő cs közhasznú munkával szerzik meg, épügy azokat a személyeket, akik a háztartásban foglalkoznak, mely ezeknek a termelő munka lehetőségét biztosítja, úgy mint: minden fajtájú és rendit munkást és alkalmazottat, akik az iparban, kereskedelemben, mezőgazdaságban stb. foglalkoznak, parasztokat és földművelést íiző kozákokat, akik nem foglalkoztatnak nyereség céljából bérmunkásokat

b) A tanácsköztársaság hadseregének és hajóhadának katonáit.

Természetesen, ha ilyen személy munkaképtelenné válik, jogait nem veszíti el.

Nincs azonban joguk a választásra s nem is választhatók:

a) Azok a személyek, akik nyereség céljából bérmunkásokat foglalkoztatnak;

b) azok a személyek, akik nem munkából származó jövedelemből élnek, mint p. o. a tőkekamatokból, vállalkozói nyereségből, vagyon jövedelméből stb.;

c) magánkereskedők; üzlet és kereskedelmi közvetítők;

d) szerzetesek-, papok;

e) volt rendőrségi alkalmazottak és ügynökök, Oroszország uralkodóházának volt tagjai;

f) ezenfelül az elmebetegek s olyan büntetettek, akiket politikai joguk elvesztésére ítélték el szovjet hatóságok.

Azok választhatnak, és azok választhatók, akik nem a mások munkájából élnek s csak azok részesei annak a hatalomnak, melyeket a tanácsok képviselnek. Senki sincs közöttük, aki abból él, hogy másokat kizsákmányol, munka nélkül hízik mások rovására.

A tanácsköztársaság szervezete.

A falvak választotta követtanácsok a közös ügyek intézésére egyesülnek a járások tanácsaiban, a járások, a kerületi, majd a kormányzósági tanácsokban. Ezeket a járás a kerület, vagy a kormányzóság munkás, paraszt és vöröshadseregbeli követeinek gyűlése választja.

Minden követ-tanácsnak meg van a maga végrehajtó bizottsága, mely a követ-gyűlcsek közötti időben a hatalom képviselője s a folyó ügyek intézője.

A tanácsköztársaság legfőbb hatalma az Oroszországi Tanácsgyűlés (kongresszus). Minden városi követtanács 25 ezer választó után, a kormányzósági tanácsok 125 ezer lakos után egy követet küldenek erre a gyűlésre. A kongresszus legalább kétszer ül össze egy esztendőben s ez választja az Oroszországi Központi Végrehajtó Bizottságot, mely a kongresszusok közötti időben a legfőbb hatalom képviselője.

Ez a központi végrehajtó bizottság a legfőbb törvényhozói végrehajtó és ellenőrző szerve a Szocialista Szövetséges Tanácsköztársaságnak, mely a kongresszusnak felelős. Ennek egyes osztályai-

a népkomisszariátusok, amelyeknek tanácsa intézi az ország ügyeinek általános igazgatását.

Tizennyolc ilyen népkomisszariátus van. Köztük a nemzetgazdaság legfőbb tanácsa, melynek kezeiben fut össze a gazdasági élet minden szála s amely a termelés szocialista szervezetét építi föl.

Valamennyi ilyen komisszariátus felelős a komisszárok tanácsának, e központi végrehajtó bizottságnak és a tanácsok oroszországi kongresszusának.

Szép, szép, rázza mindezekre fejét a demokrácia hive, aki nem tud valami dicsősbbet, szebbet és magaszatosabbat elképzelni mint az általános, egyenlő és titkos választójogot s az ennek alapján minden öt esztendőben választott törvényhozó testületet. De hát mi a különbség a központi végrehajtó bizottság és a képvisnlőház, valamelyik város követtanácsa és a választott községi képviselő-testület között.

Bele kell minden kőbe botolnia annak, aki oly rövidlátó, hogy nem veszi észre egyszeri hallásra, vagy olvasásra a különbséget, melyek kurtán összefoglalva a következők:

1 A *tanácsköztársaságban*, azoknak van joguk s azoké a *hatalom*, akik munkájukból élnek: a gyárak, a műhelyek, a bánya, az erdő, a mező dolgozóinak.

A *burzsoáállamban*, még ha legáltalánosabb is a választójog, a *hatalom a vagyonosoké*, akik ezt ki is használják a munkások elnyomására, kizsákmányolására.

Akárhogy is sikerül a munkásoknak beválasztani képviselőiket a képviselőházba, vagy a városok és községek önkormányzati testületéibe, a hatalom, — melyet a tőke biztosít 3 vagyonos osztálynak, — csak addig tiszteli ezeknek jogát, míg a tőke érdekeit nem sértik. A választásoknál mindjárt meglátszik, hogy az a hatalom dönt, melyet a pénz birtoka nyújt. A burzsoásajtó minden hazugsága, hivatalnoksereg minden erőszaka, a csendőrség, rendőrség, katonaság vérengző szuronyai, kardjai, gyilkos golyói lehetetlenné teszik, hogy a lakosság többségét alkotó dolgozó rétegek képvisellete a törvényhozó, szabályalkotó testületekben valaha is többségre jusson.

2. A *burzsoáállam* képviselőházába négy-öt esztendőnként egyszer választ legjobb esetben is a munkás, ha tudniillik a burzsoázia elég biztosnak érzi hatalmát ahhoz, hogy jogot adjon neki s ezzel is becsapja, hitegesse a kizsákmányoltakat, hogy ők részesei annak a hatalomnak, mely az ő elnyomásukat szolgálja. Mégha van is négy-öt esztendőnként beleszólásuk a dolgozóknak abba, hogy ki hozza a törvényt, amely — ismételjük — nem más, mint paragrafusokba szedése az elnyomásnak, — abba már sehogyan sincs beleszólásuk, hogy hogyan hajtják végre a törvényt. Ebbe már aztán nem enged beleszólást a vagyonososzály, a hivatalnoksereg fölötti rendelkezést kizárólag magának tartja fön. A hivatalnok ura és parancsolója a munkástömegeknek, a rendőr-

kapitány kiskirály, a szolgabíró meg valóságos atyauristen a burzsoázia, a vagyonos osztály kegyelméből.

Valójában azt lehet mondani, hogy a burzsoáállam s annak egész szervezete a monarchiában épűgy, mint a parlamenti köz-társaságban a vagyonos osztály végrehajtóbizottsága, melynek dolgába beleszólni nincs módjában a város meg a falu dolgozó tömegének.

A tanácsköztársaságban egészen másként megy a dolog. A tanácsokba három hónaponként választják a követeket. Aki a három hónap alatt nem úgy sáfarkodott, mint ahogy választói: a munkások és parasztok akarták, pokolba lehet küldeni. Még nem is szükséges várni a három hónap elteltéig, mert a munkások szervezetei időközben is megfoszthatják a tisztségében meg nem felelő követet. — A küldött tanácsok s maga a Központi Végrehajtó Bizottság nemcsak a szabályokat és törvényeket alkotják, de maguk *hajtják is végre azokat*.

Így nemcsak a törvényhozás, de az igazgatás is a munkások kezében van. — A munkások egyesülései, szervezetei: a párt, a szakszervezetek, a szövetkezetek tagjai egyúttal a követtanácsok tagjai is. — Ezek a szervezetek közvetlenül elküldik képviselőiket a nemzetgazdaság tanácsaiba úgy, hogy a munkások legközvetlenebb összeköttetésben állanak a követtanácsokkal.

A munkás nem idegenhez fordul a tanácsköztársaságban mikor ügyes-bajos dolgát akarja eligazítani. Nem az ellenségéhez kell folyamodnia, amikor igazát keresi, hanem a saját osztályos társához, aki a nyomorúságnak és küzdelemnek útját épűgy végigjárta, mint maga az igazát kereső.

A küldött tanács a legfőbb hatalom, a gazdasági életnek is ő a szabályozója: A munkások fölötté állanak rögtön a tőkének tanácsaik révén, nem kell sztrájkolnak még azideig sem, mig ki nem ragadták a tőkét a vagyonosok kezei közül. Nem kell éhezniük pár hatosos napszámbéremelésért heteken át tartó sztrájk idején, mert tanácsaikban maguk állapítják meg a munkabér Összegét s az összes munkafeltételeket.

A munkások maguk ellenőrzői a termelésnek addig is, mig a tanácsköztársaság kezébe veszi az összes gyarakat, műhelyeket s *maguk a munkások igazgatják* az üzemeket.

A *bíráskodás* is a tanácsok feladata. Nem a függetlenség mázával leplezett burzsoábírák alkalmazzák a vagyonos osztály érdekében hozott törvényeket, hanem a tanácskövetekből alakult forradalmi bíróság ítélkezik a forradalmi rend megszegői fölött.

Elég ennyit elmondani abból, mit jelent a tanácsköztársaság. Csak az nem látja a különbségeket, aki nem akarja látni. Mindez csak bevezetője a szocializmusnak, az az állapot, melyet — mint mondtunk — proletárdiktatúrának neveznek, melynek idején a munkásság és a falusi szegénység elnyomóinak nyakára lép s addig szorongatja, mig kiadja páráját az elnyomók osztálya.

Jó volna, úgy-e?

No ez nem volna rossz nálunk se, mondják rá az elnyomottak. Bizony jobb, kellemesebb állapot, mint mikor öfelsége a király nevében intézik minden dolgunkat a fizetett ellenségeink. Ez már csakugyan többet ér, mint az általános választójog is, ha még olyan egyenlő s hét pecsétesen titkos is a szavazás.

Nem butaság ez a tanácsköztársaság, bolond is volna az a munkás, aki azt akarná, hogy azon a címen, hogy osztozkodik a hatalomban a vagyonos osztállyal, továbbra is az ő hatalmuknak vetné meg alapját. — Mégis csak úgy van, hogy jobb, ha a magunk közül valók igazgatják dolgainkat, mintha az ellenségeink.

Hát jó volna ez, nagyon jó!

Bizony jó volna, szép volna, ha így volna Magyarországon is.

Ámde az ilyen morfondírozással sohasem érjük el. Éppoly nem, mint akkor, ha egyéb jót nem tudunk elképzelni a munkásosztály számára, mint az általános, az egyenlő választójogot s a községenként! és titkos szavazást, melyet a burzsoázia megad szívesen abban az esetben, ha nem zavarja üzleteit.

Ezt nem az általános választójoggal, hanem a csupán dolgozókra; a munkásokra, a földtelen parasztszerepekre kiterjedő választójoggal lehet elérni.

Nem a választójogot, hanem a hatalom megszerzését kell, hogy a harci zászlajára írja a munkásosztály.

Természetesen ezt a jelszót nem lehet megvalósítani békés tüntetéssel, vagy épen az osztályközi béke prédikálásával.

A hatalomnak harc az ára . . .

Kíméletlen, kegyetlen forradalmi harc, melynek a vagyonos osztály teljes megsemmisülésével kell végződnie.

Általános sztrájkon, a munkások és parasztszerepek fegyveres felkelésén keresztül vezet az ut hozzá.

Soha jobb alkalom nem volt erre, mint épen mostan.

A burzsoázia a maga rablói háborúja érdekében fegyverbe állította az egész munkásságot. A fegyverek, melyekre hatalmát alapítja, a mi kezünkben vannak. *Csak föl kell használnunk azokat a magunk hatalmának megalapítására!*

Hát ne sóhajtozzunk, ne bizonykodjunk, ne sópánkodjunk, hogy jó volna, hanem mondjuk ki, hogy:

Magyarországon is megteremtjük a tanácsköztársaságot.

S amint mondjuk, úgy is cselekedjünk.